

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: I ANLEDNING AF DEN SAL. MAD. JAKOBSENS DØDSFALD I RONDSTED DEN 1 MAY 1775 (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "I ANLEDNING AF DEN SAL. MAD. JAKOBSENS DØDSFALD I RONDSTED DEN 1 MAY 1775 (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid60997/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

DEN FØRSTE
Den bragende Lyd
Afblinkende Spyd
Er min eneste Fryd.

DEN ANDEN
De Døendes Røst,
Det rullende Bryst
Er min kjerreste Lyst.

DEN TREDIE
De hvinende Skrig
Ved Kæmpernes Liig,
De kun rolige mig.

ALLE TRE
Døer! kæmper og døer!
Over Bierg over Dal,
Over brusende Søer,
Utrættede svinger
Valhalliske Møer
De blodige Vinger.
Døer! kæmper og døer!
Er det Budskab, de bringer.

I Anledning af den Sal. Mad. Jakobsens Dødsfald
i Rondsted den 1 May 1775

O sig mig, du, som med afnægtig Klage
Vanærer Venners Hvilested:
Hvad gavner Graad? – hvo kaldte den tilbage
Fra Nattens tause Bred? –

Strøm Taare! – strøm, som Ild! – tyld al din Varme
I Brystet af det elskte Liig! –

Bøj Døden, bange Suk! – og svæk hans Arme,
Du vilde Klageskrig! –

Ak! – ubevæget, kold og døv omspænder
Tyrannen den begrædte Jord;
Som Livets Gud først vrister af hans Hænder
Ved et almægtigt Ord! –

Hvad skal de Taarer da, som inter nytte? –
Og sig mig, hvem begræder du? –
Er det den elskte Salige, hvis Hytte
Guds Vink nedbryder nu? –

See Hende smile fra Cherubers Bolig! –
Mon Hun i Sit Halleluja
Erindrer Støv, hvor Hun alt her saa rolig,
Saa glad løsrev Sig fra? –

Misund dog ey din troeste Veninde,
Den rige Frugt af prøvet Dyd! –
Mand! – Børn! – Slægt! – Armød! – ingen Graad maa rinde
For eders Elsktes Fryd! –

O hvilken Rigdom strømte fra Dit Herte
Paa al Din Udsigts længste Kreds! –
Veninde! – Moder! – og vi see med Smerte,
At Du est vel tilfreds? –

O Jakobsens – o vor – o alles Glæde! –
Er det den Tak vi yde dig? –
Vi saac din Godheds Løn forud, – og græde,
Fordi den skyndte sig! –

Bort Taare! – men den drypper hedl – den sletter
De best udtænkte Tanker udl –
Hvad vil du? – tie forvovne Suk, som tætter
Med Godheds viise Gud! –

Mon han miskiendte Tiden, da han kaldte
Sin elskte Brud fra Prøvelsen? –
Græd! – bruu! – og siig om Timen, som han valte,
Hvorfor du laster den? –

Halvtretted gik vor Moder dig imøde,
Fornægte, tunge Alderdom! –
Hun saae – hun følte halv din Vægt! – og døde,
Før al din Tyngsel kom! –

Hun nød endnu med Sit halvbrustne Øye
Fuldmoden Frugt af hver en Pligt; –
Hvad Hun forlod var meest ved Hendes Møye
Fuldført, og lykkeligt! –

Mands, Børns og Slægts taknemmelige Taarer
Forfriskte Kilden til der' Vel;
Og tyldte Lyst igjennem kolde Aarer
I Hendes trætte Siæl. –

Saa sank den i en sød og salig Slummer
I Godheds Arm, fra Venners Skjød;
Og efterlod dem kun den ene Kummer,
At Hun saa snart var død. –

Ak seer Du den, Du ømmeste Veninde;
Da see den første gang med Lyst! –
Nyd alles Graad! – og les Dit Æreminde
I hvert et saaret Bryst! –

O Armod's Trøst! – o Dydens Roes og Glæde! –
Ey Marmor skal Du see! – men meer! –
See ved Din Aske, Fremmede, som græde,
Naar Heltens Arving leer! –

Dog, Du har endt Dit Løb! – Du vandt Din Krone! –
Og kommer ey vort Tab ihu! –

Mon Du, i Glands fra Herlighedens Throne,
Kan see Din Grav endnu? –

Hvad vil I da, vædte – spildte Taarer? –
Hvad skal da Sorgens hæse Raab? –
O Salige! – gav dog Din Død, som saarer,
Selv Lægedom og Haab! –

En Død, som Din, beslutte vore Dage! –
Da skal vi glemme Graad og Skrig, –
Og ey forgieves kalde Dig tilbage,
Men glæde gaac til Dig! –

Rondsted, den 14 May 1775.

Rungsted's Lyksaligheder. En Ode (1775)

I kiølede Skygger,
I Mørke, som Roser udbrede;
Hvor Sangersken bygger
Og quiddrende røber sin Rede –
Hvor sprudende Bække,
Snart dysse, snart vække
Camoenernes Yndling, den følede Skiald,
Med steds' eensrislende Fald –

Hvor Hiordene brøle,
Mod Skovens letspringende Sonner,
Og puste, og føle
Den Rigdom, i hvilken de stønner –
Hvor Meyeren synger
Blant gyldene Dyrger,
Og tæller sin Skat, og opløfter sit Raab,
Til den, som har kroned hans Haab. –